

[Per Hækkerup.]

stabilitet, som det må være et formål for den økonomiske politik at søge at fastholde.

Det, der da bliver problemet, når vi skal drøfte, hvilken politik der skal føres fremover, bliver at forme den økonomiske politik sådan, at vi fortsat sætter målet: høj produktion og beskæftigelse, i forgrunden og lader de forskellige dele af den økonomiske politik tilpasse sig virkeliggørelsen af dette formål. Her er det, at den principielle uoverensstemmelse eller afstand mellem regeringspartierne og oppositionen på den økonomiske politik område træder frem. Vi siger, at de forskellige sider af den økonomiske politik må tilpasses formålet: høj og stabil produktion og beskæftigelse, medens oppositionen sætter kravet om skattelettelse i forgrunden og vil lade den øvrige del af den økonomiske politik tilpasse sig dette, uanset hvilke konsekvenser det i øvrigt måtte have.

Vi fik, som jeg nævnte, i efteråret oppositionens skattelettelserforslag. Der kan vel nok nu være en anledning til at spørge: hvor meget af den politik, oppositionen skitserede dengang, er der egentlig tilbage i dag? Da vi fik forslaget forelagt, meddelte man, at det, man ville tilstræbe, var skattelettelser på omkring 800 mill. kr. og besparelser, som det kaldtes, på omkring 400 mill. kr.

Formanden: Jeg henstiller, at samtale i sidegangen føres mere sagte.

Per Hækkerup: Vi har i perioden siden fået oppositionens spareforslag forelagt. Under drøftelserne i et af de udvalg, hvor man behandlede oppositionens forslag, fik vi en slags opgørelse, udarbejdet af oppositionen selv, over, hvad deres spareforslag egentlig indebærer. Når man går denne opgørelse igennem, sådan som det er sket ved en tidligere lejlighed, viser det sig, at det, oppositionen kalder besparelser, aktuelle i forhold til det finansår, vi er gået ind i, ikke andrager et beløb på 400 mill. kr., men andrager et beløb på omkring 130-140 mill. kr., og da man samtidig har stillet forslag om skattelettelse på godt 800 mill. kr., betyder det, at oppositionen i realiteten foreslog at gennemføre en økonomisk politik, hvorved man forøgede købekraften i samfundet med ca. 700 mill. kr. ved at for-

minske det beløb, borgerne afleverer til de offentlige kasser. Vi så altså, at besparelserne, der var en forudsætning for oppositionens skatteforslag, i meget stort omfang udeblev, og at derfor de økonomiske virkninger, som vi frygtede ville følge af en gennemførelse af oppositionens forslag, nu med sikkerhed kunne siges at ville komme, fordi besparelserforudsætningen ikke var opfyldt.

Imod en sådan politik, der altså gik ud på at forøge købekraftsmængden med dette beløb på henimod 700 mill. kr., har faktisk alle sagkyndige vendt sig. Jeg behøver ikke at citere, hvorledes nationalbankdirektører og erhvervsledere har advaret imod en sådan politik. Men jeg vil gerne minde om, at i oppositionens egne forslag forudsatte man, at hvis der som følge af denne politik ville vise sig vanskeligheder f. eks. i prismæssig henseende eller i valutarisk henseende, måtte ansvaret for at afbøde sådanne vanskeligheder hvile på nationalbanken.

Det vil altså sige, at oppositionen, samtidig med at den foreslog en købekraftsudvidelse af denne størrelsesorden, henviste til, at hvis der kom ugunstige virkninger heraf, måtte det være nationalbankens opgave igennem sin penge- og diskontopolitik at lægge den fornødne bremse på den økonomiske aktivitet. Det vil sige, at man ville købe skattnedsættelsen med de dyre penges politik. Nu har vi jo fået et par diskontoforhøjelser, og ingen kan være i tvivl om — oppositionen kan heller ikke være i tvivl om det — at hvis man havde fulgt oppositionens forslag og foretaget en yderligere købekraftsudpumpning med det nævnte beløb, ville resultatet være blevet, at nationalbanken havde været tvunget til at foretage betydelig mere drastiske diskontoforhøjelser end dem, vi har været vidne til, og det ville jo igen resultere i, at produktion og beskæftigelse blev bremset, således at skattnedsættelsen til syvende og sidst skulle betales med, at et stigende antal borgere var blevet arbejdsløse. Det er klart, at en sådan politik ville vi fra regeringspartierne side ikke kunne medvirke til, og vi afviste den derfor.

Som udviklingen er forløbet, forekommer det mig, at det må være helt klart, at en fastholden fra oppositionens side af dens